

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobce: **J. A. T. H.**, narozen X
státní příslušnost Kubánská republika
bytem X

zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Strakovou
sídlem Karlovo náměstí 287/18, 120 00 Praha

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2021, č. j. MV-176157-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce podal dne 23. 3. 2021 žádost o povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 v návaznosti na § 15a odst. 2 písm. a) bod 1. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 1. 8. 2021 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalobce uvedl, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (dále jen „EU“) – svého bratra T. H. J. C., narozeného X (dále jen „bratr žalobce“ nebo jen „bratr“), který získal občanství České republiky (dále jen „ČR“) a který na území ČR též žije.
2. Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) rozhodnutím ze dne 2. 8. 2021, č. j. OAM-4695-10/PP-2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), žalobcovu žádost podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítlo a povolení k přechodnému pobytu nevydalo. Podle ministerstva totiž žalobce není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců.
3. Žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 11. 2021, č. j. MV-176157-4/SO-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), zamítla odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

Obsah žaloby

4. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V žalobě namítá, že žalovaná porušila § 3, § 2 odst. 4 a § 50 odst. 2 a odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť nezjistila stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v rozsahu nezbytném vzhledem ke konkrétním okolnostem případu.
5. Žalobce žalobní námitky rozvedl konstatováním, že na území ČR přicestoval v roce 2006. Následně mu zde byla udělena doplňková ochrana, která byla opakovaně prodlužována až do 18. 12. 2016. Další žádost žalobce o její prodloužení ze dne 26. 10. 2016 byla již zamítnuta rozhodnutím ministerstva ze dne 24. 5. 2018. Žalobu proti tomuto rozhodnutí zdejší soud rozsudkem zamítl, načež kasační řízení Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) zastavil (NSS ve skutečnosti kasační stížnost odmítl usnesením ze dne 18. 6. 2020, č. j. 9 Azs 92/2020 – 34 – pozn. soudu). Od roku 2006 žalobce neopustil území ČR a pobývá zde se svým bratrem.
6. Žalobce je přesvědčen, že vzhledem k tomu, že na území ČR pobývá se svým bratrem, měl být považován za rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalobce argumentuje, že splňuje podmínku rodinného příslušníka občana EU podle čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS, 72/194/EHS, 73/148/EHS, 75/34/EHS, 75/35/EHS, 90/364/EHS, 90/365/EHS a 93/96/EHS (dále jen „směrnice 2004/38/ES“), neboť je členem domácnosti svého bratra. Žalobce tvrdí, že listinnými důkazy prokázal nejen to, že s bratrem sdílel společnou domácnost již před jeho odchodem do ČR, ale i následně na území ČR. Závěr žalované, že žalobce nemohl se svým bratrem sdílet společnou domácnost již od roku 1990 z důvodu narození dcery žalobce v tomto roce, je pouhou spekulací. Žalovaná skutečný stav blíže nezjišťovala, byť žalobce navrhoval provést důkazy svědeckou výpovědí jeho bratra a výsledkem žalobce samého. Neprovedení těchto důkazů žalobce považuje za upření práva na spravedlivé posouzení věci, jelikož žalovaná v řadě svých rozhodnutí z výslechů účastníků řízení vychází. V této souvislosti

žalobce poukazuje na rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 – 251, č. 1383/2007 Sb. NSS, ohledně vázanosti správních orgánů ustálenou rozhodovací praxí.

7. Žalobce dále namítá, že nucené vycestování do země původu pro něj znamená nepřiměřený zásah do práva na soukromý život podle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Na území ČR žije již řadu let, splňuje podmínky pro udělení nejen přechodného, ale i trvalého pobytu. Tvrdí, že pro stát není ani bezpečnostním rizikem.
8. Podle žalobce zatížila žalovaná své rozhodnutí i vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Žalovaná založila napadené rozhodnutí pouze na zpochybnění společného soužití v domovském státě. Vycházela ze skutečnosti, že z důvodu narození dcery žalobce spolu s bratrem nemohli sdílet společnou domácnost. Žalovaná upřela žalobci možnost tuto námitku objasnit. Žalobce žije se svým bratrem na území ČR více než 15 let. Proto nemůže být pochyb o tom, že společně vedou společnou domácnost. Žalovaná ani nezohlednila odlišný způsob života v Kubánské republice, kde je naprosto běžné, že spolu v jedné domácnosti žije více generací.

Vyjádření žalované

9. Ve vyjádření žalovaná předně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále uvádí, že v řízení bylo nezpochybnitelně prokázáno, že bratr žalobce opustil domovský stát v roce 1999 a žalobce v roce 2006. Z toho důvodu nemohl žalobce s bratrem žít ve společné domácnosti minimálně po dobu 7 let. V souladu s rozsudkem NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016 – 29, musí společné soužití s občanem EU bezprostředně předcházet vstupu cizince (rodinného příslušníka) na území členského státu EU. Závěry o společném soužití žalobce v domácnosti s dcerou jsou pouze logickým podpůrným argumentem. Pokud nyní žalobce tvrdí, že s dcerou ve společné domácnosti nežil, pak to na závěru správních orgánů o tom, že s bratrem nesdílel v domovském státě společnou domácnost, nic nemění. Žalovaná dále uvádí, že bylo na ministerstvu, aby posoudilo potřebu provést navrhované důkazy, tj. svědeckou výpověď bratra a výslech žalobce. Ministerstvo dospělo k závěru, že žalobce může uplatnit svá tvrzení písemnou formou. Žalobce nespecifikoval konkrétní případy rozhodování žalované, jež by měly zakládat ustálenou správní praxi. Tuto námitku proto nelze blíže posoudit. Závěrem žalovaná konstatuje, že správní orgány se zabývaly posouzením přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. S ohledem na uvedené důvody proto navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Podstatný obsah správního spisu

10. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 23. 3. 2021 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu. V kolonce žádosti „Účel pobytu na území“ výslovně odkázal na úpravu přechodného pobytu v § 87b odst. 1 v návaznosti na § 15a odst. 2 písm. a) bod 1. zákona o pobytu cizinců.
11. Ministerstvo vyzvalo žalobce výzvou ze dne 20. 4. 2021 podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, které spatřovalo v tom, že žadatel nedoložil doklady prokazující, že je rodinným příslušníkem občana EU. Ministerstvo žalobce příkladmo poučilo, jaké doklady lze předložit k prokázání skutečnosti, že žalobce je rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Zároveň jej upozornilo, že listiny přiložené

k žádosti neprokazují skutečnosti uvedené v § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců. K odstranění vad ministerstvo stanovilo lhůtu 10 dnů od doručení výzvy.

12. V návaznosti na zaslanou výzvu žalobce ve vyjádření zopakoval, že se cítí být rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců, a to s ohledem na jeho nepřetržitý pobyt na území ČR od roku 2006, zpretrhání vazeb k domovskému státu a společný pobyt s bratrem (státním občanem ČR) na území ČR. Dále argumentoval, že je oprávněnou osobou podle čl. 3 odst. 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES, přičemž poukázal na závěry rozsudku Soudního dvora ze dne 5. 9. 2012, C-83/11 *Rahman*, ECLI:EU:C:2012:519. Podle žalobce musí ministerstvo vzít v úvahu i důsledky, které by mohly nastat v případě zamítnutí žádosti. Konkrétně je nutné s ohledem na judikaturu NSS v případě žalobce zohlednit strach z pronásledování v zemi původu. Závěrem žalobce požádal ministerstvo, aby provedlo výslech jeho osoby a předvolalo ke svědecké výpovědi jeho bratra, a to k posouzení a prokázání již doložených skutečností a potvrzení dalších relevantních okolností.
13. Ministerstvo vyzvalo dne 3. 6. 2021 žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve lhůtě 7 dnů od doručení výzvy.
14. Dne 2. 8. 2021 ministerstvo vydalo prvostupňové rozhodnutí, kterým žádost žalobce podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítlo a podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovilo lhůtu k vycestování z území ČR v délce 35 dnů od právní moci prvostupňového rozhodnutí. Po rekapitulaci průběhu správního řízení ministerstvo v odůvodnění uvedlo, že žalobce neprokázal své postavení rodinného příslušníka občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo se postupně zabývalo vymezením pojmu „rodinný příslušník občana EU“ podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a dospělo k závěru, že žalobce neprokázal, že by jej bylo možno za rodinného příslušníka občana EU podle tohoto ustanovení považovat. Podle ministerstva žalobce neprokázal ani skutečnosti uvedené v § 15a odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož z šetření vyplynulo, že bratr žalobce získal občanství ČR dne 24. 7. 2008, tj. až dva roky poté, co žadatel pobýval na území ČR. Z toho důvodu nedoložil, že by před vstupem na území ČR žil ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, s občanem EU ve společné domácnosti. Žalobce neunesl důkazní břemeno, protože nepředložil potřebné doklady. Výslech žalobce ministerstvo neprovedlo, jelikož ten nemůže nahradit listiny vyžadované podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V souladu s rozsudkem NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 – 29, mohl žalobce všechny relevantní okolnosti uvést prostřednictvím procesních úkonů. Žalobce přitom nevyužil svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Ministerstvo dále konstatovalo, že nad rámec svých povinností posoudilo dopady prvostupňového rozhodnutí. Dospělo k závěru, že zamítnutí žádosti není v rozporu se zásadou přiměřenosti podle čl. 27 odst. 2 směrnice 2004/38/ES. Žalobci nebyl uložen zákaz pobytu na území ČR, resp. Schengenského prostoru. Ministerstvo si je vědomo, že v ČR pobývá žalobcův bratr. Žalobce si však může požádat o vízum či o vydání jiného povolení k dlouhodobému pobytu. Otázka možného nebezpečí pronásledování v zemi původu byla řešena v řízení o prodloužení platnosti doplňkové ochrany. Jelikož žádost žalobce byla zamítnuta, stanovilo ministerstvo podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců lhůtu k vycestování z území ČR.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 17. 8. 2021 blanketní odvolání, které následně doplnil dne 4. 9. 2021. Žalobce shrnul doklady, které ke své žádosti přiložil. Podle něj prokazují, že žije ve společné domácnosti s bratrem (občanem ČR), tudíž splňuje

definici rodinného příslušníka občana EU. Dále zopakoval svoji argumentaci z řízení před ministerstvem (viz odst. 12). Nad rámec toho uvedl, že po celou dobu pobytu na území ČR byl oprávněně zaměstnán, naučil se česky a sociálně i pracovně se integroval. Svůj návrat do domovského státu považuje za ohrožující, neboť na Kubě stále dochází k potlačování lidských práv. Návratem by navíc ohrozil matku a dceru, které žijí společně. Závěrem žalobce poukazuje na skutečnost, že dne 2. 8. 2021 nabyla účinnosti novela zákona o pobytu cizinců, která posuzování žádostí o vydání povolení k přechodnému pobytu přiblížila evropské judikatuře. Na žalobce lze proto pohlížet jako na vzdáleného rodinného příslušníka, který na území domovského státu žil s žadatelem (*sic!*) ve společné domácnosti. V tomto případě není rozhodné, zdali již v době sdílení společné domácnosti v domovském státě byla vazební osoba občanem EU.

16. Žalovaná vydala dne 30. 11. 2021 napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Nejprve zdůraznila, že žádost žalobce je posuzována podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném ke dni podání žádosti. Žalobce prokázal, že je bratrem občana ČR. Zároveň ale netvrdí, že by byl na svém bratrovi finančně ani jinak závislý z důvodu uspokojování základních potřeb. Proto žalovaná posoudila, zda žil před vstupem na území ČR s bratrem ve společné domácnosti. K vymezení pojmu společná domácnost odkázala na rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016 – 40. Z údajů informačního systému cizinců plyne, že bratr žalobce přicestoval na území ČR již 16. 7. 1999 a žalobce pak až v roce 2006. Je proto zřejmé, že minimálně od roku 1999 spolu nemohli bratři v Kubánské republice žít ve společné domácnosti. S ohledem na narození dcery žalobce v roce 1990 lze předpokládat, že samostatné domácnosti měli bratři již dříve. Dle žalované navíc nelze z pobytu na společné adrese dovozovat vedení společné domácnosti. K odkazu na čl. 3 odst. 2 směrnice 2004/38/ES žalovaná uvedla, že z žádných žalobcem uváděných skutečností nevyplývá jeho závislost na bratrovi. Ve vztahu k posouzení přiměřenosti dopadů zamítavého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalovaná podotkla, že povolení k přechodnému pobytu nelze vydat, pokud cizinec není rodinným příslušníkem občana EU, a to i kdyby mělo zamítavé rozhodnutí pro cizince závažné důsledky. Otázka obav z pronásledování ve státě původu byla kompetentně řešena v řízení o prodloužení platnosti doplňkové ochrany.

Splnění procesních podmínek

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené, jedná se proto o žalobu věcně projednatelnou. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů vycházejí ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
18. O žalobě soud rozhodl bez jednání, přičemž souhlas účastníků řízení s tímto postupem presumoval (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud zároveň nepovažoval za nezbytné jednání nařizovat, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

Posouzení žaloby soudem

19. Soud předesílá, že při meritorním posouzení podané žaloby vycházel ze znění zákona o pobytu cizinců účinného do 1. 8. 2021. Je pravdou, že 2. 8. 2021, tj. ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí nabyla účinnosti novela zákona o pobytu cizinců provedená zákonem č. 274/2021 Sb. Nicméně podle čl. II odst. 2. zákona č. 274/2021 Sb. platí, že

„žádosti a jiná podání podle části první hlavy IVa zákona č. 326/1999 Sb. podané přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, o nichž nebylo do dne nabytí účinnosti tohoto zákona pravomocně rozhodnuto, Ministerstvo vnitra posoudí podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; pokud má Ministerstvo vnitra na základě žádosti nebo podání podaných podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, vydat nový doklad podle zákona č. 326/1999 Sb., postupuje při vydání dokladu podle zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.“

20. Žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dne 23. 3. 2021. Ke dni účinnosti zákona č. 274/2021 Sb. nebylo o jeho žádosti pravomocně rozhodnuto. Z toho důvodu je nutné posoudit jeho žádost podle zákona o pobytu cizinců ve znění účinném do 1. 8. 2021, a proto se na případ žalobce nevztahují změny ve vymezení rodinného příslušníka občana EU, jak namítal ve správním řízení.
21. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce je bratrem státního příslušníka ČR. Sporná otázka však spočívá v tom, zdali lze na žalobce pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců, kterému je možné vydat povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců.
22. Podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho a) manžel, b) rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje, c) potomek mladší 21 let nebo takový potomek manžela občana Evropské unie a d) potomek nebo předeek anebo potomek nebo předeek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.*“
23. Podle § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců platí, že „*za rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odstavci 1, pokud ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, žil před vstupem na území s občanem Evropské unie ve společné domácnosti.*“
24. Podle § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „*ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie se použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občana České republiky.*“
25. Podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že „*rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo o vydání povolení k přechodnému pobytu, pokud hodlá na území pobývat přechodně po dobu delší než 3 měsíce.*“
26. Již v samotné žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se žalobce dovolával postavení rodinného příslušníka občana EU podle § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců. Tuto skutečnost potvrdil i v následných podáních v průběhu správního řízení a v žalobě. Netvrdí a ani nedokládá, že by naplňoval definici rodinného příslušníka občana EU dle jiného ustanovení. Soud se proto při přezkumu zabýval tím, zdali žalobce

splňuje podmínky stanovené v §15a odst. 2 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců. Žalobce přitom odkazuje přímo na znění čl. 3 bodu 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES.

27. Ustanovení § 15a zákona o pobytu cizinců je nutno vykládat eurokonformním způsobem, tj. v souladu s příslušnými ustanoveními směrnice 2004/38/ES. Byť v projednávaném případě je ale směrnice 2004/38/ES použitelná pouze nepřímou, a to na základě § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Bratr žalobce totiž původně nebyl občanem EU a nemohl ani využít práva volného pohybu, proto není oprávněnou osobou ve smyslu směrnice 2004/38/ES. Zákodárce však vyjádřil vůli, aby se ustanovení týkající se rodinných příslušníků občanů EU použila i na cizince, kteří jsou rodinnými příslušníky občana ČR, a aby tak došlo k jejich zrovnoprávnění nad rámec požadavků vyplývajících z unijního práva (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 – 151, č. 2420/2011 Sb. NSS, body 45. – 47.) Jelikož bratr žalobce nabyl státní občanství ČR, přistoupil soud k vyložení § 15a zákona o pobytu cizinců ve světle práva EU, tj. směrnice 2004/38/ES.
28. Podle čl. 2 bodu 2 směrnice 2004/38/ES se rodinným příslušníkem rozumí „a) manžel nebo manželka; b) partner, se kterým občan Unie uzavřel registrované partnerství na základě právních předpisů členského státu, zachází-li právní řád hostitelského členského státu s registrovaným partnerstvím jako s manželstvím, v souladu s podmínkami stanovenými souvisejícími právními předpisy hostitelského členského státu; c) potomci v přímé linii, kteří jsou mladší 21 let nebo jsou vyživovanými osobami, a takoví potomci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b); d) předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takoví předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky stanovení v písmenu b).“
29. Podle čl. 3 bodu 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES platí, že „aniž je dotčeno právo volného pohybu a pobytu dotčených osob, které tyto osoby již případně mají, usnadňuje hostitelský členský stát v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt těchto osob: všech ostatních rodinných příslušníků bez ohledu na jejich státní příslušnost, kteří nejsou zahrnuti v definici rodinného příslušníka ve smyslu čl. 2 bodu 2 a kteří jsou v zemi, z níž pocházejí, osobami vyživovanými občanem Unie s primárním právem pobytu nebo členy jeho domácnosti nebo u kterých vážné zdravotní důvody naléhavě vyžadují osobní péči tohoto občana Unie o ně.“
30. Je zjevné, že žalobce není rodinným příslušníkem podle čl. 2 bodu 2 směrnice 2004/38/ES. V úvahu proto připadá použití čl. 3 bodu 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES. Smysl tohoto ustanovení spočívá v zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu, přitom nezakládá odvozená práva vstupu a pobytu, nýbrž ukládá členským státům, aby v souladu s vnitrostátními předpisy usnadnily vstup a pobyt uvedených státních příslušníků třetích států (rozsudek zdejšího soudu ze dne 9. 11. 2021, č. j. 54 A 86/2018 – 36, bod 39.). S ohledem na výše uvedené soud neshledal, že by § 15a odst. 2 písm. a) bod 1. zákona o pobytu cizinců nekorespondoval s čl. 3 bodem 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES.
31. Ustanovení § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců stanovuje 2 základní kumulativní podmínky, které je nutné naplnit, aby mohl být cizinec přiznán status rodinného příslušníka občana EU. Konkrétně cizinec musí 1) být příbuzným občana EU neuvedeným v § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a 2) žít před vstupem na území ČR s občanem EU ve společné domácnosti ve státě, jehož je cizinec občanem nebo v němž měl cizinec povolen pobyt.

32. Jak soud uvedl již výše, správní orgány nezpochybňují skutečnost, že žalobce je bratrem občana ČR. Z tohoto doloženého příbuzenského vztahu dále vyplývá i to, že žalobce není možné posoudit jako rodinného příslušníka podle § 15a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Současně se sourozenec jistě řadí i mezi „ostatní rodinné příslušníky“ ve smyslu čl. 3 bodu 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES. První podmínku pro přiznání statusu dle § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců má proto soud za splněnou. Klíčové však je posouzení druhé podmínky.
33. Žalobce tvrdí, že v průběhu správního řízení prokázal, že se svým bratrem sdílel společnou domácnost jak před odchodem do ČR, tak i následně na území ČR. K tomu soud podotýká, že následný pobyt na území ČR v případné společné domácnosti s bratrem je z hlediska posouzení, zdali žalobce splňuje podmínky stanovené v § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců, irelevantní. Již ze znění čl. 3 bodu 2 písm. a) směrnice 2004/38/ES jednoznačně vyplývá, že se vztahuje na rodinné příslušníky občana EU, kterí jsou v zemi, z níž pocházejí, členy jeho domácnosti. Obdobně § 15a odst. 2 písm. a) bod 1. zákona o pobytu cizinců výslovně stanovuje, že cizinec musí prokázat, že před vstupem na území ČR žil ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, s občanem EU ve společné domácnosti. Z tohoto důvodu jsou tvrzení žalobce ohledně sdílení společné domácnosti s jeho bratrem na území ČR nerozhodné (obdobně rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 15. 1. 2020, č. j. 14 A 175/2018 – 31, ze dne 30. 11. 2021, č. j. 8 A 99/2019 – 39, nebo rozsudek zdejšího soudu ze dne 20. 5. 2021, č. j. 54 A 66/2019 – 40). Lze zopakovat, že smyslem citovaného ustanovení směrnice 2004/38/ES je zachování jednoty rodiny v širším smyslu v případě volného pohybu jejích jednotlivých členů. Aby však tento účel mohl být naplněn, musí taková společná domácnost existovat před vykonáním pohybu, jinak by ani vůbec nebylo co zachovávat (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016 – 29, č. 3536/2017 Sb. NSS, bod 47.).
34. Zbývá posoudit, zdali žalobce žil ve společné domácnosti se svým bratrem před vstupem na území ČR. Judikatura přitom dovodila, že se musí jednat o společné soužití, které bezprostředně předchází vstupu cizince (rodinného příslušníka) na území členského státu EU (viz rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016 – 29, č. 3536/2017 Sb. NSS). Obdobný závěr plyne i z důvodové zprávy k zákonu č. 314/2015 Sb., kterým bylo zakotveno pro projednávanou věc rozhodné znění § 15a do zákona o pobytu cizinců. Z důvodové zprávy se podává, že okamžik existence společné domácnosti se váže na dobu bezprostředně předcházející vstupu na území ČR, tj. na dobu bezprostředně předcházející době, kdy cizinec žádá o připojení se k občanu EU, nebo kdy jej doprovází. Pojem „společná domácnost“ pak musí být vykládán jako domácnost tvořená fyzickými osobami, které spolu trvale žijí a společně uhrazují náklady na své potřeby (srov. např. rozsudky NSS ze dne 3. 3. 2010, č. j. 9 As 6/2010 – 73, ze dne 31. 5. 2016, č. j. 6 Azs 58/2016 – 40, ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017 – 29). Z těchto hledisek soud hodnotil existenci společné domácnosti žalobce a jeho bratra před vstupem žalobce na území ČR.
35. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci byla v roce 2007 udělena na území ČR doplňková ochrana. Sám žalobce tvrdí, že na území ČR pobývá od roku 2006. Tedy společná domácnost žalobce a jeho bratra by musela existovat v době bezprostředně předcházející tomuto období. Ze správní spisu však dále plyne, že bratr žalobce přicestoval na území ČR již 16. 7. 1999, od 19. 8. 2002 měl na území ČR povolen trvalý pobyt a že státní občanství ČR nabyt k 24. 7. 2008. Žalovaná v napadeném rozhodnutí proto správně

poukázala na skutečnost, že žalobce nemohl minimálně od roku 1999 žít v Kubánské republice, jejíž je občanem, ve společné domácnosti se svým bratrem. Z logiky věci lze dovodit, že od roku 1999 nemohla existovat společná domácnost žalobce a jeho bratra, když ten odcestoval do ČR a žalobce pobýval nadále v Kubánské republice. Přítomnost bratra žalobce na území ČR dokládá i jeho zdejší trvalý pobyt. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě netvrdí, že by snad jeho bratr v Kubánské republice po roce 1999 pobýval. V příloze k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu pouze uvádí, že z dokladů prokazujících adresy trvalého pobytu na území Kubu vyplývá, že „*do svého odchodu z domovského státu spolu sdíleli jednu domácnost*“. Dle soudu žalovaná proto nepochybila, pokud svůj závěr o neexistenci společné domácnosti opřela právě o fakt, že bratr žalobce odcestoval do ČR v roce 1999 a žalobce až v roce 2006. Žalobce ve správním řízení ani před soudem nedoložil žádné doklady, které by prokazovaly opak, tedy že by s bratrem bezprostředně před vstupem na území ČR sdíleli společnou domácnost. Z kopií občanských průkazů vydaných v Kubánské republice je nadto zřejmé, že adresa trvalého bydliště žalobce a jeho bratra se v čísle liší. Žalobce má na občanském průkazu zaznamenanu adresu trvalého bydliště na adrese „X“, kdežto jeho bratr na adrese „Y“. V posuzované věci je však rozhodné, že bratr žalobce se od roku 1999 na Kubě nenacházel, tudíž ani nemohl do roku 2006 s žalobcem společně žít.

36. Proti zjištění, že bratr žalobce v roce 1999 odcestoval do ČR a od té doby v Kubánské republice nežil, žalobce v podané žalobě nebrojí. Zpochybňuje ale závěr žalované, že s bratrem nemohl žít ve společné domácnosti již mnohem dříve z důvodu narození dcery žalobce v roce 1990. V napadeném rozhodnutí žalovaná uvedla, že „*s odkazem na datum narození dcery lze předpokládat, že měli samostatné domácnosti již podstatně dříve*“. Soud souhlasí s žalobcem, že tato skutečnost sama o sobě nemůže být důkazem toho, že nemohli spolu s bratrem sdílet jednu společnou domácnost. Avšak žalovaná nezaložila napadené rozhodnutí výlučně na tomto argumentu. Vycházela zejména ze skutečnosti, že bratr žalobce opustil Kubu v roce 1999, pročez byla existence společného soužití vyloučena. Případné zpochybnění závěru žalované, který opřela o datum narození dcery žalobce, nemůže tuto okolnost zvrátit. Již pouhá skutečnost, že žalobce na Kubě pobýval o cca 7 let déle než jeho bratr, postačuje k závěru, že bezprostředně před vstupem žalobce na území ČR spolu nemohli žít ve společné domácnosti. Soud opět zdůrazňuje, že žalobce vůbec netvrdí, že by s bratrem sdílel jednu domácnost v období bezprostředně předcházejícím jeho vstupu na území ČR a tedy zpochybňoval zjištění žalované, že se bratr žalobce na Kubě od roku 1999 nenacházel.
37. Soud uzavírá, že žalobce neprokázal splnění druhé podmínky vyplývající z § 15a odst. 2 písm. a) bodu 1. zákona o pobytu cizinců, tedy že před vstupem na území ČR žil ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt, s občanem EU ve společné domácnosti. Z tohoto důvodu nelze na žalobce pohlížet jako na rodinného příslušníka občana EU ve smyslu tohoto ustanovení.
38. Žalobce následně namítá, že mu žalovaná upřela právo na spravedlivé posouzení věci, když nepovažovala za důvodný jeho návrh na provedení důkazů svědeckou výpovědí bratra a výsledkem jeho samotného.
39. V řízení o žádosti, mezi které spadá i řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců, leží povinnost jednat aktivně na samotném žadateli, nikoli primárně na správním orgánu (viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016 – 21, ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018 – 57, nebo ze dne 28. 7.

2016, č. j. 2 Azs 76/2015 – 24). Je proto odpovědností žadatele, aby tvrdil rozhodné okolnosti a správnímu orgánu o nich nabízel hodnověrné důkazy. Zároveň ale platí, že v souladu s § 52 správního řádu není správní orgán návrhy účastníků na provedení důkazů vázán. Vždy však provede důkazy, které jsou potřebné pro zjištění stavu věci. Žalobce v podání ze dne 21. 5. 2021 požádal ministerstvo o provedení výsledku jeho osoby a bratra, a to „z důvodu posouzení a prokázání již doložených skutečností a k potvrzení dalších relevantních okolností“. Blíže nic dalšího neuvedl. Ministerstvu tedy nesdělil, jaké konkrétní skutečnosti by měly být navrženými výsledky prokázány. Soud musí konstatovat, že v projednávaném případě by bylo provedení výsledku nadbytečné. Ze správního spisu zjevně vyplývají skutečnosti, pro které není možné žádosti žalobce vyhovět, jak je uvedeno výše. Soudu proto ani není zřejmé, jak by účastnický výsledek žalobce či případná svědecká výpověď bratra, který na území ČR dle údajů ve správním spisu pobývá od roku 1999, mohly prokázat existenci společného soužití s žalobcem bezprostředně před jeho vstupem na území ČR v roce 2006. Zároveň žalobce nepředložil ani žádné listiny, které by poukazovaly na existenci společné domácnosti s jeho bratrem bezprostředně před vstupem žalobce na území ČR. Žalobce ve svých podáních žádným způsobem netvrdí, že by jeho bratr na Kubě pobýval i po roce 1999. Soud proto nemá za to, že by bylo třeba zjišťovat skutkový stav i navrženými výsledky.

40. Nadto žalobce navrhl provedení těchto důkazů pouze v řízení před ministerstvem. Na závěry prvostupňového rozhodnutí již žádnými důkazními návrhy v odvolání nereagoval. V odvolání ani nebrojil proti skutečnosti, že ministerstvo neprovedlo navržené důkazy. Ministerstvo přitom v prvostupňovém rozhodnutí vysloveno, že provedení výsledku by bylo nadbytečné, jelikož v projednávaném případě nebylo co ověřovat či vyvracet. V řízení o žádosti o povolení k přechodnému pobytu zákon správnímu orgánu obligatorně neukládá provést výsledek účastníka řízení. Jak vyplývá z judikatury, výsledek účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení o rozhodujících skutečnostech, ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům. K tomu slouží primárně podání, návrhy a jiné procesní úkony účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 – 29). Obdobně nelze správním orgánům vyčítat, že nepředvolaly žalobcova bratra jako svědka. Jak soud uvedl výše, žalobce vůbec netvrdil, že by se svým bratrem sdílel společnou domácnost i po roce 1999. Žalovaná proto mohla brát skutkovou okolnost, že bratr žalobce opustil Kubu v roce 1999 a až v roce 2008 nabyl státní občanství ČR, za dostatečně prokázanou. Žalobce neuvedl, že by svědecká výpověď jeho bratra měla vést k jiným zjištěním o této rozhodující okolnosti. Ani v žalobě neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by přesvědčivě vedly k závěru, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav. Za této situace lze postup správních orgánů aprobovat a žalobní námitka proto není důvodná.
41. Žalobce poukázal též na to, že žalovaná v řadě svých rozhodnutí vychází především z provedených výsledků účastníků řízení. V případě žalobce tak ale nepostupovala. V té souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2007, č. j. 7 Afs 45/2007 – 251, č. 1383/2007 Sb. NSS, ohledně vázanosti správních orgánů ustálenou správní praxí.
42. K této námitce soud uvádí, že správní orgány musejí dbát na to, aby jejich rozhodnutí odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově obdobných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly (§ 2 odst. 4 správního řádu). Žalobce nepoukazuje na konkrétní případy, z nichž by měla plynout ustálená

správní praxe žalované ohledně provádění výsledků účastníků řízení, kterou by byla vázána. Soud proto nemůže tuto námitku blíže posoudit. Lze ale konstatovat, že žalovaná je povinna se v každém jednotlivém případě zabývat konkrétními okolnostmi, které jsou pro rozhodnutí v meritu věci zásadní. Tímto směrem musí potom směřovat dokazování. V nyní projednávané věci vyhodnotily správní orgány provedení výsledku jako nadbytečné. Soud se v tomto se správními orgány ztotožňuje, jak uvedl výše. Žalované nelze vyčítat porušení ustálené správní praxe, pokud na základě konkrétních okolností projednávaného případu dostatečně zjistila skutkový stav, o němž dle soudu nejsou důvodné pochybnosti, a to i bez provedení výsledku žalobce a jeho bratra. Žalobce neuvádí, z čeho konkrétně by měla plynout ustálená správní praxe, již by žalovaná byla vázána. Pouhé obecné konstatování, že žalovaná v řadě svých rozhodnutí z výsledku účastníků vychází, neumožňuje soudu řádně posoudit, zdali namítaná správní praxe vůbec mohla v tomto směru vzniknout. Nedovoluje totiž soudu, aby se zabýval konkrétními skutkovými okolnostmi v jiných případech rozhodovaných žalovanou. Ani tato námitka žalobce proto nemůže být důvodná, jelikož žalovaná vycházela z konkrétních okolností případu a žalobce nedoložil, že by žalovaná v tomto případě měla být vázána ustálenou správní praxí spočívající v nutném provedení výsledku účastníka řízení.

43. Žalobce dále namítá, že v důsledku nuceného vycestování do země původu bude nepřiměřeně zasaženo do jeho práva na soukromý život podle čl. 8 Úmluvy.
44. Případnými dopady zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobce se zabývalo již ministerstvo na stranách 9 a 10 prvostupňového rozhodnutí. Přesto zde soud musí korigovat jeho názor, že dopady rozhodnutí v projednávané věci nemusí zkoumat podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Byť zákon o pobytu cizinců výslovně nevyžaduje posuzovat dopady do rodinného a soukromého života při zamítnutí žádosti o přechodný pobyt dle § 87e odst. 1 písm. a) téhož zákona, tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy, který všechny orgány veřejné moci zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce, a k námitce účastníka řízení proto správní orgány musejí takové posouzení v odůvodnění rozhodnutí uvést (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 6. 2016, č. j. 5 Azs 83/2015 – 31, či rozsudky NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016 – 29, č. 3536/2017 Sb. NSS, ze dne 24. 7. 2018, č. j. 5 Azs 102/2017 – 35, nebo ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30, ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020 – 37, bod 22). Nicméně, NSS v rozsudku ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, vyslovil, že „*obecně se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení. (...) Byť obecně nejsou dopady rozhodnutí, jímž se neuděluje pobytové oprávnění, tak intenzivní, jako v případě správního vyhoštění či zrušení pobytového oprávnění, vždy je třeba přiměřenost těchto méně závažných následků zkoumat s ohledem na konkrétní dopady do sféry cizince a jeho rodiny.*“
45. V nyní projednávané věci je ale podstatné, že ministerstvo posouzení dopadů prvostupňového rozhodnutí vzhledem k okolnostem případu provedlo. Dospělo k závěru, že zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu není v případě žadatele (žalobce) v rozporu se zásadou přiměřenosti. Přitom vzalo v úvahu, že žalobci nebyl uložen zákaz pobytu na území ČR a že si může požádat o vízum nebo o vydání jiného povolení k dlouhodobému pobytu. Zároveň již nebylo namístě zkoumat možné obavy žalobce z návratu do země původu, neboť ty byly řešeny v rámci řízení o prodloužení platnosti doplňkové ochrany. V této otázce učinila obdobný závěr i žalovaná. Ta nadto

konstatovala, že není možné žádosti žalobce vyhovět, pokud bylo zjištěno, že není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

46. Soud se s posouzením dopadů zamítnutí žádosti ztotožňuje. Žalobce v žalobě uvedl, že do jeho práva na soukromý život by bylo zasazeno, neboť na území ČR pobývá řadu let a splňuje veškeré podmínky pro udělení nejen přechodného, ale i trvalého pobytu. Není ani bezpečnostním rizikem pro stát. Z výše uvedených důvodů je však zřejmé, že žalobce podmínky pro udělení povolení k přechodnému pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesplňuje, neboť není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců. Na území ČR pobýval legálně z titulu udělené doplňkové ochrany, jejíž platnost však byla omezena na určitou dobu. Žalobce proto mohl předpokládat, že k případnému následnému legálnímu pobytu na území ČR si bude muset zajistit jiný titul. Skutečnost, že je žalobce dle svých tvrzení v ČR sociálně a pracovně integrován, mluví českým jazykem a pobývá zde dlouhou dobu, nemůže svědčit o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu do soukromého života žalobce. Lze přisvědčit ministerstvu, že v důsledku vydaných rozhodnutí nebyl žalobci nijak zakázán pobyt na území ČR. Žalobce proto může na území ČR pobývat na základě jiných pobytových oprávnění, k jejichž získání splňuje podmínky. Ve vztahu k soužití se svým bratrem žalobce netvrdí, že by byli na sobě například finančně či ze zdravotních důvodů závislí. Pouze uvádí, že se finančně podílel na chodu společné domácnosti. Ani například nepoukazuje na možnou psychickou újmu, kterou by mohli v důsledku odloučení utrpět.
47. Dle žalobcových tvrzení žijí v Kubánské republice jeho matka a dcera. Od příbuzných v zemi původu se mu má dostávat už jen ojedinělé morální podpory. Z úřední činnosti je však soudu známo, že v řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalobce uváděl, že na Kubě žije jeho matka, dcera i sestra, s kterými je v kontaktu a které by mu mohly v případě návratu pomoci (rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 45 Az 11/2018 - 31, odst. 25, kterým soud zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí o neprodloužení jeho doplňkové ochrany). Soud ve zmiňovaném rozsudku ze dne 6. 2. 2020, č. j. 45 Az 11/2018 - 31, v bodu 21 konstatoval, že „nebyla zjištěna přiměřená pravděpodobnost, že by žalobce byl po návratu do vlasti jakkoliv perzekvován.“ Obdobně zdejší soud ve věci sp. zn. 57 A 7/2021, ve které přezkoumával rozhodnutí, jimiž byla žalobci uložena povinnost opustit území EU podle § 50a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neshledal, že by v případě žalobce došlo k porušení principu *non-refoulement* (rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 1. 2022, č. j. 57 A 7/2021 - 20, bod 19). Soud nedospěl k závěru, že by se v případě žalobce natolik změnila poměry, aby dovedl zásah do jeho práva na soukromý život v důsledku napadeného rozhodnutí.
48. Soud nadto poukazuje na rozsudek NSS ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020 - 49, dle kterého „udělení pobytového oprávnění (tím spíše udělení toho nejvyššího pobytového titulu pro cizince ve formě povolení k trvalému pobytu) nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu soukromého a rodinného života žadatele. Opačný závěr by ve svém důsledku popíral smysl zakotvení jakýchkoliv dalších zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a nelze jej tedy přijmout. K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud například i v rozsudku ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017 - 42.“ Právě citované závěry lze vztáhnout i na nyní projednávanou věc týkající se vydání povolení k přechodnému pobytu. Jestliže žalobce není rodinným příslušníkem občana EU podle § 15a zákona o pobytu cizinců, nesplňuje základní předpoklad pro vydání povolení k přechodnému

pobytu podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Jeho udělení proto nelze odůvodnit pouze odkazem na případný zásah do soukromého života žalobce. V tomto případě navíc soud neshledal, že by v důsledku napadeného rozhodnutí bylo do soukromého života žalobce nepřiměřeně zasazeno. Tato žalobní námitka není důvodná.

49. Soud nemůže přisvědčit ani námitce, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce nemá pravdu, pokud uvádí, že žalovaná své rozhodnutí opřela pouze o skutečnost narození dcery žalobce, což mělo dokazovat, že spolu s bratrem nežili ve společné domácnosti. Jak soud vyložil již výše, žalovaná vyšla primárně z faktu, že bratr žalobce odcestoval do ČR již v roce 1999 a žalobce až v roce 2006. Z toho je zřejmé, že žalobce nemohl s bratrem sdílet společnou domácnost minimálně od roku 1999. Již toto zjištění plně postačuje k závěru, že žalobce nesdílel se svým bratrem společnou domácnost bezprostředně před svým vstupem na území ČR. Dále žalovaná poukázala na to, že pobyt na stejné adrese neznamená vedení společné domácnosti. Z napadeného rozhodnutí je proto zřejmé, z jakých skutkových okolností žalovaná vycházela a jak je následně vyhodnotila. Napadené rozhodnutí tudíž vadou nepřezkoumatelnosti netrpí. K otázce provedení výslechu žalobce a jeho bratra se soud vyjádřil již výše.
50. Soud uzavírá, že žalobce v řízení před správními orgány neprokázal, že by na něj bylo možno pohlížet jako na rodinného příslušníka podle § 15a zákona o pobytu cizinců. V takovém případě musely správní orgány žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítnout podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, protože žalobce není rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu zákona o pobytu cizinců.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

51. Vzhledem k tomu, že soud neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
52. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 29. září 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu